

[Korsgaard.]

taget det Standpunkt, at hvis Staten havde antaget for mange, maatte det blive Statens Sag, da skulde den beholde dem. Det var Manden den Gang! Men nu? Nu indtager Ministeren den mest haardhændede privatkapitalistiske Stilling, man overhovedet kan indtage. Vi fra konservativ Side gik allerede den Gang, da Ministeren optraadte som Tjenestemændenes sande Ven — samtidig med, at han jo ikke forpassede Lejligheden til at sige, at vi Konservative i 1927 havde svigtet Tjenestemandstanden —, vi Konservative gik den Gang som nu ind for, at de Forventninger, man har skabt hos Folk paa Grund af en Lovgivning af en eller anden Art, skal man længst mulig holde.

Naturligvis kan Situationen udvikle sig saaledes, at det viser sig, at der er alt for mange Mennesker i en eller anden Statsvirksomhed, og saa maa man søge at lempe sig til Rette, og allerede ved Behandlingen i 1927 gik vi fra konservativ Side ind for, at de løst ansatte maa først gaa, og de fast ansatte maa være indstillede paa ogsaa at paatage sig Arbejde, som det oprindeligt ikke just havde været Meningen at skulde tage, idet man i en Nødssituation naturligvis maa finde sig i at tage andet Arbejde end det, man egentlig havde ventet sig. Men vi gik altsaa den Gang og er til enhver Tid gaaet ind for, at naar en Mand udfører sin Gerning tilfredsstillende, skal Staten som Arbejdsgiver være meget betænkelig ved ikke at opfylde de Forventninger, under hvilke han er gaaet ind.

Nu siger man altsaa, at vi skal afskedige nogle Folk, og man begynder med at fremsætte et Lovforslag gaaende ud paa, at det skal være efter en Lineal: de, der er 65 Aar eller derover, skal gaa. Man ser, at det Lovforslag kan man ikke gennemføre, og saa gaar man en anden Vej, idet man siger: Ingen vil benægte, at en Regering har Lov til at afskedige Tjenestemænd administrativt — og saa foretager man en Afskedigelse, der faktisk gaar efter den samme Lineal.

Jeg ser ikke rettere end, at det, man herigennem gør, er, at man sætter Lovgivningsmagten til Side. Noget helt andet er, om man i en Situation vilde foretage Afskedigelser og kunde finde tilstrækkelig mange dertil egnede Afskedigelser, som gik ud fra Linien: de mindst egnede. Men her bruger man i Virkeligheden alene Alderen som Kriterium.

Jeg har hørt nævne, at man skal kunne paavise, at da en eller anden Tjenestemand paa mellem 65 og 70 Aar blev erstattet med en anden, medførte dette en meget betyde-

lig Besparelse paa den paagældende Plads. Ja, jeg benægter fornøftigvis ikke, at der kan findes Tjenestemænd mellem 65 og 70 Aar, der ikke er egnede til den Plads, hvor de befinder sig, og hvis det virkelig skulde være muligt at gennemføre saadanne Forandringer paa den Plads, hvor den vedkommende er, uden at der paa anden Maade sker Skade, saa maa jeg have Lov til at hævde, at saa har det vist sig, at den Tjenestemand ikke var egnet til Pladsen, og under disse Forhold vilde der være Grund til at afskedige ham — og under alle Livets Forhold kan det naturligvis ikke opretholdes, at man ikke maa afskedige, og jeg vil navnlig aldrig gaa ind for, at man ikke maa afskedige uegnede Tjenestemænd; tværtimod vil jeg mene, at i en Situation, hvor der er gode Folk nok at faa, hvor der allerede er rigeligt med Mennesker indenfor Etaten, maa man have Lov til at afskedige. Men, som sagt, det skal være ud fra det Synspunkt, om de paagældende magter deres Opgave, eller de ikke magter den, og jeg maa da altsaa sige, at den Lineal, man her gaar frem efter, er efter mine Begreber afgjort ikke egnet og er i Virkeligheden en Tilsidesættelse af Lovgivningsmagten.

Saa siger man, at man har spurgt Organisationerne, og de har ikke haft noget imod det, her skete. Jeg maa sige, at dette at spørge Organisationerne i dette Tilfælde maa jeg kalde en Utilbørighed. Det er utilbørligt at stille en Forsamling et Spørgsmaal, som den for sin egen Skyld er interesseret i at besvare paa en bestemt Maade. For det, der i Situationen her sker, er jo, at man faktisk indenfor Statsbanetaten — i hvert Fald til at begynde med, det er jo aldrig godt at vide, naar man holder op — nedsætter Aldersgrænsen til 65 Aar; og det er utilbørligt at friste Mennesker, som kan have Egeninteresse i at skaffe Plads paa den Maade, til overhovedet at afgive det Votum, at man kan gaa med til dette eller hint. At Tjenestemændene saa svarer, som de gør, er ikke uforstaaeligt, og jeg skal ikke bebrejde de paagældende Tjenestemænd noget, men jeg bebrejder afgjort Administrationen, at den stiller en Organisation et saadant Spørgsmaal.

Det er i det hele taget underligt, naar man sammenligner Socialdemokratiets Stilling, saaledes som den kommer frem gennem dette Forhold her, og de Konservatives Stilling og tænker paa, hvilke voldsomme Angreb man fra Socialdemokratiets Side rettede mod de Konservative i 1927. Hvad gjorde vi da? Ja, der var et Flertal af Venstre og